

முதுவர் தொழில் நிலைகள்

Mudhuvas Thozhil Nilaigal

1

அஞ்சல்.பா, ஜமுனா.செ, தமிழ்த் துறை, என்.ஜி.எம்.கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.

Anjali.B, Jamuna.S

Department of Tamil, NGM College, Pollachi.

DOI: [10.5281/zenodo.2173555](https://doi.org/10.5281/zenodo.2173555)

Abstract

In the early days, agriculture was practiced entirely using natural methods. The excellence of farming fostered the growth of various allied occupations and led to surplus production; specific roles and corresponding tools were clearly defined for each task. Farmers employed a cultivation technique wherein the soil was tilled and allowed to dry until it reached a specific, fine consistency—a method that ensured crops flourished without the need for even a handful of manure. Beyond agriculture, these communities also engaged in group hunting. They were free from caste-based divisions, living as equals without social hierarchies, and met their needs within the forest itself. Today, however, their occupations have undergone significant changes due to the advancement of civilization and the various concessions provided by the government. The objective of this study is to examine their occupational status in the early days and the transformations that have occurred since then.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஆரம்ப காலங்களில் இயற்கை வேளாண்மைதான் முழுமையாக காணப்பட்டது. உழவு சிறந்ததாலேயே அதன் சார்புடைய இதர வகையான பஸ்தொழில்களும் வளர்ச்சி கண்டன. உபரி உற்பத்தியும் பெறுகின. அவரவர்க்குரிய தொழிலும் அதற்குரிய கருவியும் தனித்தனியே வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நிலத்தை உழுதவன் ஒருபலம் புழுதி, கால் பலம் புழுதி ஆகுமாறு அதைக் காய விட்டால், அதன் பின் அதில் உண்டாகிய பயிர் ஒரு பிடி எருவும் இடத் தேவையில்லாமல் செழித்து விளையும் என்ற விவசாய நிலத்தை பாதுகாத்து பயிர் செய்யும் முறையை கையாளுவதையும் செயல் முறை படுத்தினான், விவசாயம் மட்டுமன்றி குழுவாகச் சென்று வேட்டையாடுதலே இம்மக்களின் முறையாக இருந்தது. இவர்களுக்கு வகுப்புவாதப் பிரிவினைகள் கிடையாது. அனைவரும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி சமமாகக் கருதி வாழ்ந்தனர். தேவைகளை காட்டிற்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொண்டனர். தற்பொழுது நாகரீக வளர்ச்சி காரணமாகவும் அரசு அவர்களுக்கு பல்வேறு சலுகைகள் வழங்கிய காரணத்தினாலும் அவர்கள் தொழில்களில் பல்வேறு மாற்றங்களை பெற்றுள்ளனர். ஆரம்ப காலத்தில் இவர்களின் தொழில் நிலை தற்பொழுது இவர்களின் தொழில் மாற்றமும் குறித்து ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

KeyWords: Muthuvas, Valparai, Pollachi, Folklore, Tamil

முன்னுரை

பழங்குடி மக்கள் திணைகளுக்கு ஏற்ப இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலை

மேற்கொண்டனர். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் இன்றி எளிய கருவிகளைக் கொண்டு உலகளாவிய வணிகத்தை நிலைநிறுத்திய இவர்களின் தொழில்கள் போற்றத்தக்கன. பண்டைய தமிழகத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த ஐவகை நிலங்களின் அடிப்படையில் தொழில்கள் பிரிக்கப்பட்டன. குறிஞ்சி நிலம் மலைப்பகுதி மலைப்பகுதிகளில் தேன் எடுத்தல் கிழங்கு அகழ்தல் மற்றும் வேட்டையாடுதல் ஆகியவை பழங்காலத்தில் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. அதன் பின்பே விவசாயம் செய்ய துவங்கினர் அவையும் இயற்கை விவசாயமாகவே காணப்பட்டது. இவ்வாறாக முதுவர்களின் ஆரம்ப கால தொழில் மற்றும் தற்போதைய தொழில்கள் குறித்தும் இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படவுள்ளது.

முதுவர் தொழில்கள்

பழங்குடி மக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் அதிகமாக இடம்பெயரும் வேளாண்மை(Shifting Cultivation) முறைகளைத் தான் கையாண்டு வந்தனர். இத்தகைய முறையானது இந்தியாவில் மட்டுமின்றி உலகின் பல இடங்களிலும் உள்ளது. இவர்கள் தங்கள் குடியிருப்புக்கு அருகிலுள்ள காட்டை அழித்து வெட்டிய மரங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி அவ்விடத்தில் விவசாயம் செய்து, அதன் மூலம் உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து கொள்கின்றனர். ஏனெனில் நிலத்தின் வளம் குறைந்து விடுவதால் அதிக பலன் கிடைக்காது என்பதை அனுபவம் வாயிலாக உணர்ந்துள்ளனர். எனவே அடுத்த ஆண்டு மற்றொரு இடத்தில் காடுகளை அழித்து பயிர் செய்துள்ளனர். ஆண்டுதோறும் அவ்வாறு செய்வதால் நிலம் நல்ல விளைச்சலைத் தந்தது. இவ்வாறு வருடந் தோறும் காட்டை அழித்து விவசாயம் செய்வதை இவர்கள் 'புதுக்காடு வெட்டுதல்' என்று கூறுகின்றனர்.

வருடந்தோறும் புதுக்காடு வெட்டிப் பயிர்செய்வதற்கு மத்திய அரசு தடைவிதித்து 1952 இல் வனப்பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றியது. பழங்குடியினர் விவசாயம் செய்வதற்குரிய நிலம் அளந்து ஒதுக்கப்பட்டது. வனப்பகுதியில் அரசு மற்றும் தனியாருக்குரிய ரப்பர், கிராம்பு, மிளகு, ஏலக்காய் ஆகிய தோட்டங்கள் அமைப்பதாலும் காடு வளர்க்கும் திட்டத்தின் கீழ் தேக்கு, இசுவுக்கு, இயூக்கலிப்டஸ் போன்ற மரங்கள் வளர்க்கப்படுவதாலும் இவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போல் காட்டுப்பகுதியை அழித்து விவசாயம் செய்யும் உரிமையை இழந்து வருகின்றனர். நில எல்லை வரையறை செய்யப்பட்ட பின் வருடத்திற் கொருமுறை காட்டை அழித்து விவசாயம் செய்யும் பழைய முறை தற்போது இல்லை.

இடம் பெயரும் வேளாண்மை

இவர்களில் முக்கியத் தொழில் விவசாயம். விவசாயத்தை இவர்கள் மிகவும் நுட்பமாக செய்கிறார்கள். முதலில் விவசாயம் செய்யும் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தீ வைத்துப் பொசுக்குக்கிறார்கள். அதில் உதிரும் சாம்பலையே எருவாக்கிக் கொள்கிறார்கள். மழை பெய்தவுடன் அந்த மண்ணைக் கிளறி விதைகளைத் தூவுகிறார்கள். நெல், கேழ்வரகு, திணை போன்றவை முதல் நிலைப் பயிர்கள். ஊடு பயிர்களாக அவரை, பூசணி போன்ற காய்கறி விதைகளையும் இடுவார்கள். ஒரு இடத்தில் மூன்று முறைக்கு மேல் பயிர் செய்ய மாட்டார்கள். அதற்கு மேல் அங்கு விளைச்சல் அவ்வளவாக இருக்காது. அதனால் வேறொரு இடத்தைத் தேர்வு செய்து விவசாயம் செய்வார்கள். மீண்டும் அதே இடத்தில் விவசாயம் செய்ய வரும்போது குறைந்தது பதினைந்து வருடங்களாவது ஆகியிருக்கும். இதுதான் அவர்களின் பாரம்பரிய விவசாய முறை இதனால் காட்டின் தன்மை எந்த விதத்திலும் பாதிப்பதில்லை. வன உரிமைச் சட்டம் வந்த பிறகு அரசாங்கம் அவர்களை இந்த முறையில் விவசாயம் செய்ய அனுமதிப்பதில்லை.

காட்டு இலாக்காவினரின் அனுமதியோடு குறிப்பிட்ட மலைப் பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு அனைவரும் கூடி எல்லையை வரையறை செய்து கொண்டு பச்சை இலை தழைகளை வெட்டிப்

பொட்டலமாக செய்து எல்லை செய்யப்பட்ட பகுதிகளுக்குள் தீயை வைத்து விடுகின்றனர். தீ குறிப்பிட்ட எல்லையைத் தாண்டி விடாதிருக்கக் காவல் செய்கின்றனர். பின்னர் அடுத்த நாளில் எரிந்தும் எரியாமலும் கிடக்கும் விறகுக் கட்டைகளையும் இலை தழைகளையும் அகற்றி விட்டு வருகின்றனர்.

மழை பெய்ததும் ஈரப்பதம் மாறிவிடுவதற்குள் சோளம் தினை கேழ்வரகு சாமை போன்ற சிறு தானியங்களை விதைக்கின்றனர். முதுவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் தாங்களே விழைக்கின்றனர். கூலி வேலைகளுக்குச் செல்வதில்லை. சில வேலைகளில் காட்டு இலாக்காவினர்க்காக மலைக் காடுகளைவெட்டுதல் காய்இ கனிகளைப் பறித்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து கொடுக்கின்றனர். பெண்கள் ஆடுஇ மாடுகளின் சாணங்களைச் சேகரித்து விற்பனை செய்கின்றனர்.

வேளாண்மை

மலையின மக்கள் விவசாயம் முறை வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை முறையாகும். வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை என்பது தொன்று தொட்டு நிகழ்ந்து வரும் ஒன்றெனலாம்.

மாசி பங்குனி மாதங்களில் காட்டுப் பகுதியைத் தேர்வு செய்து அங்கு நிறைந்திருக்கும் சிறிய மரங்களையும், குற்றிச் செடிகளையும் வெட்டிக் காயவிடுவர். நன்றாகக் காய்ந்த பின் நெருப்பிட்டு எரிப்பர் எரித்த சில மாதங்களில் அந்த இடத்தில் மண்ணைக் கொத்தி பதப்படுத்துகின்றனர். மழை பெய்தவுடன் விதை விதைப்பர். இத்தகைய விவசாய முறையை

“கரிபுன மயங்கிய வன்கட் கொல்லை

ஐவனம் வித்தி”

(பாடல் - 159)

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகின்றது. காட்டெரிப்பு முறையை முதுவர்கள் செப்புக்காடு, கொத்துக்காடு, போடுகாடு என்ற பெயர்களால் சுட்டுகின்றனர். “முதுவர்கள் வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை குமரி எனப்படும்” வெட்டி பக்குவப்படுத்தப்பட்ட நிலத்தில் தினையை விதைக்கின்றனர். பெரிய மலைச் சாரலில் (இருங்கல் அடுக்கத்து) என் அண்ணன் மார்கள் உழுது விதைத்த கரிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட செந்தினைப் பயிரை கிளிகள் தின்று விடும் என்பதனை நற்றிணையும்.

“மரம் கொல் கானவன் புனம் துளர்ந்து

வித்திய இறங்கு குரல் இறடி”

(பாடல் - 214)

என்று குறுந்தொகையும் சுட்டும் பண்டைத் தமிழரின் வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை முறை இன்றும் முதுவர்களின் வாழ்வில் தொடர்கின்றது. மலைகளிலிருந்து அருவி ஒழுகி வரும் நீர் நிறைந்த பகுதிகளில் நடவு நடந்து நெல் விவசாயம் செய்கின்றனர். சித்திரை வைகாசி மாதங்களில் விதை விதைத்து கார்த்திகை மாதத்தில் அறுவடை செய்கின்றனர்.

பயிர் விளைவுக்கு ஏற்பப் புதுக்கொல்லையை உருவாக்கும் போது குறவர்கள்; பழங்கொல்லையில் உள்ள மரங்களைச் சுட்டெரிப்பதனால் உண்டான புகையைச் சேற்றில் அழுந்தும் வண்டிக்கு உவமையாக

“இதைமுயல் புனவன் புகைநிழல் கடுக்கும்

மாழுது அள்ளல் அழுந்திய சாகாட்டு”

(அகம்.140: 11 12)

இவ்வாறு காட்டை எரிக்கும்போது உருவாகும் சாம்பலானது நிலத்திற்கு உரமாக அமைத்து பற்பல நன்மைகளைச் செய்கிறது.

கீரை, பூசணி, பீன்ஸ், காட்டு மிளகு, கூவக்கிழங்கு, சேப்பக்கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு, வள்ளிக் கிழங்கு, போன்றவற்றை தேவைக்கு ஏற்ப இவர்கள் பயிர் செய்து கொள்கின்றனர். மரவள்ளிக்கிழங்கு இவர்களது முக்கிய உணவுப் பொருளாக உள்ளது. இக்கிழங்கு ஆண்டு முழுவதும் கிடைக்கும் வகையில் மீண்டும் மீண்டும் இது தொடர்ந்து பயிர் செய்யப்படுகிறது.

வேட்டை தொழில்

வேளாண்மை தொழிலுடன் வேட்டைத் தொழிலும் இவர்களது முக்கிய தொழிலாகும். இவர்கள் பிடிக்கும் எல்லா விலங்குகளையும் வேட்டை என்றே கொள்கின்றனர். வேட்டையாடுதல் இவர்களிடையே பழங்காலம் தொட்டே நிலவி வந்ததை. இவர்களிடம் பயின்று வரும் வாய்மொழி தொழிற்ப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

மலைக்கு மலை நடுவா

மானுக்கன்னு கண்ணி வச்சு

செடிக்குச் செடி நடுவா

சிட்டைக்குன்னு கண்ணி வச்சு - என்றும்

மலையேறி வேட்டையாடி சாமி

வேர்த்தும் வருவாருஞ் சொக்கநாதன்

தங்க மலையேறி வேட்டையாடி - சாமி

தவிச்சு வருவாருஞ் சொக்கநாதன்

என்றும் வழங்கப்படும் முதுவர்களின் வாய்மொழித் தொழில் பாடல்கள் இவர்தம்; வேட்டைத் தொழிலையும் இத்தொழில் தெய்வத்தின் தொழிலாக உயர்த்திச் சிறப்பிக்கப்படுதலையும் உணர்த்துகின்றது. வேட்டைக்காக இவர்கள் கண்ணி, அம்பு வில், துப்பாக்கி போன்றவற்றை பயன்படுத்துகின்றனர். மலைக்காடுகளில் வாழும் கேளையாடு , மான், கீரி, உடும்பு, குரங்கு, மலை அணில், போன்றவற்றைச் சுட்டு வீழ்த்துவர். முயல், காடை, காட்டுக்கோழி, போன்றவற்றைக் கண்ணி வைத்துப் பிடிக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் பலவகைக் கண்ணிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பெரியவில் போன்று தோற்றமளிக்கும் கண்ணி ஒருவகை - இதனைச் செங்குத்தாகத் தரையில் நட்டு வைப்பர். கூரிய முனையை உடைய முக்கோண வடிவிலான மூங்கிலோடு அது சுருக்கினால் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். அவ்வழியாக வரும் விலங்குகள் அதனுள் நுழையும் போது சுருக்கு நழுவ விலங்கு கண்ணியில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்.

விளார் என்பது மற்றொரு வகைக் கண்ணியாகும். விளாரிலிருந்து சுருக்குடைய ஒரு கயிறு தொங்கவிடப் பட்டிருக்கும். தரைமேல் வைக்கப்பட்ட இதன் மேல் கோழி முதலான பறவை, விலங்குகள் கால் வைக்கும் போது கால் சுருக்கில் மாட்டிக் கொள்ளும் சுருக்கில் மாட்டிய பறவை விடுபட முயற்சிக்கும் போது விளார் நிமிர்ந்து பறவை தலைகீழாக தொங்கும்.

சங்க கால குறிஞ்சித்திணை மக்களும் புலி, யானை, பன்றி முதலிய பெரிய விலங்குகளைப் பிடிப்பதற்கு பொறிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பெரிதும் சீற்றம் கொண்ட ஆண்பன்றி சேற்றில்

விழுந்தமையால் அதனுடைய முதுகுப்புறத்தில் புழுதி படிந்திருக்கும். அத்தகைய பன்றி கானவர்கள் வைத்திருந்த சுருக்குவார் (பொறி) பிளவிலே விழுந்தது. விழுந்தவுடன் அவ்வாரினை விலக்கி காட்டுநாய்கள் சூழ்ந்து பன்றியைக் கொன்றன. இதனை,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

சேறுகட் ஆடு இரும் புறம் நீறொரு சிவண

வெள் வசிப் பட்டியர்இ மொய்த்த வள்வு அழீஇ

கோள் நாய் கொண்ட கொள்ளைக்”

(நற். 82:7-10)

என்ற பாடல் குறிப்பிடுவதன் மூலம் சங்க காலத்திலும் வேட்டையாடப் பட்ட செய்தியையும் அதற்கு பொறிகள் பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது.

மலையிலே சேகரிக்கும் பொருள்கள்

முன்னோர்கள் மலைகளிலும் காடுகளிலும் கிடைக்கும் நெல்லிக்காய், கடுக்காய், பூச்சக் கொட்டாங்காய், வலம்புரி இடம்புரிக்காய், சாதிக்காய், மாசிக்காய், இலவங்க பட்டை ,குங்கிலியம் போன்றவற்றையும் சேகரித்து விற்கின்றனர். ஒரு சில முதுவர் குடிகளில் ஆடுஇ மாடு போன்ற கால்நடைகளையும் வளர்க்கின்றனர். விவசாயத்திற்குக் காளைகளைப் பயன்படுத்தி உழவு செய்தனர். மாடுகளை வளர்த்து வெளியாட்களுக்கு விற்பனை செய்து வந்தனர். புலிகள் ஆடு, மாடுகளை கொன்று உண்பதால் அவற்றை வளர்க்கக் கூடாது என்று தற்பொழுது வனத்துறையினர் உத்தரவு பிறப்பித்துள்ளனர். எனவே கோழிகளை மட்டும் ஒரு சில வீடுகளில் வளர்க்கின்றனர்.

பெண்கள் அவர்களுடைய நிலங்களில் வேலை செய்வது மற்றுமன்றி காடுகளில் விளைந்துள்ள காட்டு இஞ்சிகளை தோண்டி எடுத்து வந்து மலையின் கீழ் அமைந்துள்ள ஊர்களில் விற்பனை செய்து வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி செல்கின்றனர். ஆண்கள் தோட்டவேலை செய்யும் நேரம் தவிர்த்து மற்ற நேரங்களில் ஆற்றிற்கு சென்று மீன் பிடிப்பதுஇ தேன் எடுப்பது போன்ற வேலைகளை செய்கின்றனர். வீட்டிற்கு தேவையான தேன் மீன் போன்றவற்றை வைத்துவிட்டு மீதம் உள்ளதை விற்பனை செய்கின்றனர்.

கீழங்கு எடுத்தல்

வள்ளிக்கீழங்கு, தாவுத்தங் கீழங்கு, சேப்பங்கீழங்கு தை மாசி மாதங்களில் காடுகளில் எடுக்கச் செல்கின்றனர். அம்மாதத்தில் அவற்றை தோண்டி எடுக்கின்றனர். வள்ளிக்கீழங்கு, முள்ளு வள்ளி, வெத்தலை வள்ளி என இரு வகைப்படும். முள்ளு வள்ளிக் கீழங்கே அளவில் பெரியதாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும் என்கின்றனர். இவ்விரண்டு மாதங்களில் எடுத்தால் தான் கீழங்கு உணவிற்குப் பயன்படும் என்கின்றனர். இம்மாதங்களில் கீழங்கு நன்கு விளைந்து காணப்படும். சாதாரணமாக கீழங்கு எடுப்பதற்கு இரண்டு அடி முதல் பதினைந்து அடிவரை தோண்டுவராம். ஆழமாக தோண்டும் குழிகளிலிருந்து இருபது கிலோ வரை கீழங்குகள் கிடைக்கும் என்று கூறுகின்றனர். அக்காலங்களில் கீழங்குகளையே முக்கிய உணவாகக் உட்கொண்டனர். விவசாயத் தொழில் செய்து வரும் இவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் வேலை இல்லாதபோது அருகில் இருக்கும் காட்டுக்குள் வேலைக்கும் செல்கின்றனர். பரம்பிக்குளம் சுற்றி உள்ள அனைத்து வேலைகளையும் செய்கின்றனர்.

ஊடு பயிர்ள் விளைச்சல்

முதுவர் மலையை ஒட்டி மலைச்சரிவுகளில் குடியிருப்பதனால் பாக்கு மரங்களையே அதிகம்

வைத்துள்ளனர். அவர்களுக்குள்ளேயே குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிகளை பிரித்து கொண்டு பாக்கு மற்றும் குருமிளகினை பயிர் செய்கின்றனர். அவ்வாறு பயிர் செய்யப்பட்ட காடுகளின் ஊடே, ஊடு பயிர்களை விளைவிக்கின்றனர். இவ்வாறு ஊடு பயிராக காணப்படுபவை மஞ்சள், சிறுகீரை வகைகள், இஞ்சி போன்றவைகளும் ஊடு ஊடே அவகோடா செடிகளையும், மலை நெல்லியும் காணப்படுகின்றன.

ஊடுபயிரிடுதலில் ஒரு பயிரின் விளைச்சல் இல்லாமல் போனாலும் மற்றொரு பயிரின் மூலம் வருவாய் கிடைக்கும். இத்தகைய ஏற்றம் ஒரே பயிரைப் பயிரிடுவதில் கிடைக்காது. ஊடுபயிரிடுவதால் ஒரு பயிர் மற்றொரு பயிருக்கு இயற்கை மூடாக்காக மாறிவிடுகிறது. இதனால் மண்ணின் ஈரப்பதம் காக்கப்படுவதால் பயிர் நன்கு வளர்கிறது. இதனை “புடலைப் பூ வர ஆரம்பிச்சதும் வாழையை நட்டினேன் ஊடுபயிரா வாழையைச் சுற்றி புடலை வளர்ந்து கிடப்பது இயற்கை மூடாக்காக மாறிடுது” (மண்வாசனை மார்ச்.16-31 ப-69) என்று உழவர் ரங்கராஜ் குறிப்பிடுவதை வைத்து அறியமுடிகிறது.

ஹ தொழில்கள்

இவர்கள் காடுகளில் விளைவிக்கும் பாக்கு மரம் மற்றும் குருமிளகு கொடியினை (சுதுனு) அதாவது கேரள அரசாங்கம் இவர்களுக்கு குடும்பத்திற்கு இத்தனை மரம் கொடி என வழங்குகின்றன. அதையே இவர்கள் விளைவிக்கின்றனர். மற்ற இனத்தவர்களை காட்டிலும் விவசாயம் செய்யும் தொழிலை இன்னும் பின்பற்றும் இனமாக இம்முதுவர் இனம் தான் காணப்படுகின்றன. இதற்காகவே 2023 ஆம் ஆண்டு பழங்குடிகளில் சிறந்த விவசாயி இனமாக முதுவர் இனத்திற்கே காசோலையும் விருதும் வழங்கி கௌரவப்படுத்தியுள்ளது.

முதுவர்கள் பெரும்பான்மையாக தன் பிள்ளைகளை படிக்க வைக்கின்றனர். அவ்வாறு படித்தவர்கள் மலையில் இருந்து ஊர் புறங்களில் வேலைக்கு செல்கின்றனர். அவ்வாறு வேலை தேடி சென்றவர்கள் பெரிய வேலைகளில் இருப்பதாக கூறுகின்றனர். முதுவர் இன தலைவரான மூப்பனின் மகன் கேரள மருத்துவ மனையில் தற்போது வேலை செய்வதாக மல்லியப்பன் கூறுகின்றார். அவர் மட்டும் அன்றி பல்வேறு ஆண்களும் பெண்கள் ஊர்ப்; புறங்களில் கல்லூரி, வணிக அலுவலகம், மற்றும் அங்கே உள்ள கேரள அரசு கட்டுப்பாட்டு துறை மற்றும் வாகன ஓட்டும் துறை என பல்வேறு வேலைகளில் பணிபுரிகின்றனர்.

மூன்னத்தவர்களுக்கும் பொதுவான உழவுத் தொழில்

மலைப் பகுதியில் கல் அதிகமாக நிறைந்துள்ள பகுதி என்பதால் இங்கு அதிக அளவில் நிலத்தை உழாமல் வேளாண்மை செய்துள்ளனர். இந்நிலத்தில் உளாமலேயே மூங்கிலின் நெல்லும்இ சுளையையுடைய பலாவும்இ கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கும்இ மலைத்தேனும் விளைந்ததை காணலாம் அவற்றைப் போன்றேஇ கபிலர் பாரியின் பறம்பு மலையில் விளைந்ததை பற்றி

“உழவர் உழாதன நான்கு பயனுடைத்தே

ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே

இரண்டே தீம் சுளைப் பலவீன் பழம் ஊழ்க்குமே

மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே

நான்கே அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து”

(புறம்.109:3-7)

என்று பாடுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இதில் மூங்கிலினை உழுது பயிர்செய்யத் தேவையில்லை. அது இயற்கையாகவே வளர்க்

கூடியது. பலா மரமும்இ வள்ளிக் கிழங்கும் அத்தகையவே ஆகும். தேனும் மனித முயற்சி ஏதுமின்றி தேனீக்களால் சேகரிக்கப்படுவது ஆகும். ஆகவே மேற்கண்ட பொருட்களால் உழுதல் என்பது தேவையற்ற ஒன்றாகும். இப்பயிர்கள் எந்நிலத்தில் வளர்ந்தாலும் அதற்கு உழுதலென்பது தேவையற்றதாகும்.

முடிவுரை

முதுவர்கள் ஆரம்பகாலங்களில் இடம் பெயரும் வேளாண்மை, வெட்டி எரிப்பு வேளாண்மை,வேட்டையாடுதல்கிழங்கு எடுத்தல் மற்றும் காடுகளில் கிடைக்கக் கூடிய பொருட்களை சேகரித்தல் போன்ற வேலைகளையே செய்துள்ளனர். நாளடைவில் ஓர் இடத்தில் நிலையாக தங்கிய பின்னர் நெல் விளைவிக்க நீர் பற்றாக்குறை நில வளம் இல்லாமையாளும் பாக்கு மற்றும் மஞ்சள் விளைச்சலை பெரும்பான்மையாக செய்கின்றனர். அவை மட்டும் அன்றி காட்டில் கிடைக்க கூடிய காட்டு இஞ்சி சேகரிப்பதையும் கேரள அரசு வேலைகளிலும் பிற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளதை இக்கட்டுரை மூலம் அறிய முடிகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், புறநானூறு, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 14. மு.ப - ஏப்ரல் -2004.
2. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், குறுந்தொகை, பாவை பிரிண்டர்ஸ் சென்னை - 14, மு.ப - ஏப்ரல் -2004.
3. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், அகநானூறு, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 14, மு.ப - ஏப்ரல் -2004.
4. உ.ஆ.பாலசுப்பிர மணியன்.கு.வெ, த.ப.பரிமணம், நற்றிணை, பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 14, மு.ப - ஏப்ரல் -2004.

References

1. U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Purananuru, Pavaí Printers, Chennai - 14 First Edition - April 2004.
2. U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Kuruntokai, Pavaí Printers, Chennai - 14First Edition - April 2004.
3. U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Akananuru, Pavaí Printers, Chennai - 14. First Edition - April 2004.
4. U.A. Balasubramanian & T.P. Parimanam - Natrinai, Pavaí Printers, Chennai - 14. First Edition - April 2004.

Cite this Article in English

Anjali.B, Jamuna.V “Mudhuvas Thozhil Nilaigal” MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES, ISSN: 3048-7854, Vol.3 Issue 2, July 2026, pp. 1-7